

Ronald neemt een voor het Gooi nieuwe soort waar: een Amerikaanse wintertaling. Waar? In de Bovenmeent natuurlijk.

Ronald Sinoo

Niet goudgerand

De Bovenmeent zorgt voor verrassingen. Dat bleek op zaterdag 3 maart j.l. maar weer eens. Ik stond achter het observatiescherm de plas te overzien die zich voor het scherm uitstrekt. Voor het eerst sinds tijden wemelde het er weer van de watervogels. Veel grauwe ganzen, smienten en slobenden, waartussen pijlstaarten en krakeenden, maar vooral veel wintertalingen. Enige honderden zwommen in grote, ongeordende groepen rond, druk foeragerend, waarbij ook veel gegrondeld werd.

Om 13.05 uur scande ik de dichtstbijzijnde groep weer een keer met de telescoop (Swift Nighthawk 19x80), tot ik tussen de mannetjes wintertaling een afwijkend exemplaar ontdekte: een witte, verticale streep over de voorflank! "Een Amerikaanse wintertaling!" flitste het door mijn hoofd. Met de zon achter me en de vogel op naar schatting zestig meter afstand kon zelfs een nog belangrijker veldkenmerk vastgesteld worden: de groene vlek rond en achter het oog was aan de bovenzijde niet omlind met een goudkleurig randje. Onderlangs het voorste gedeelte van de groene vlek was een zeer dun lijntje (goudkleurig) te zien, het duidelijkst onder en direct achter het oog. De er omheen zwemmende mannetjes wintertaling vertoonden alle een goudkleurige begrenzing van de groene vlek op de kop, zowel boven- als onderlangs. De witte verticale streep was steeds zeer duidelijk zicht-

baar op de grijze voorflank. Een horizontale witte streep, zoals op de flanken van de omringende mannetjes wintertaling was te zien, ontbrak bij de vogel. Ook bij het grondelen, wat de vogel veel deed, was er geen spoor van een witte horizontale flankstreep. Net als de overige mannetjes wintertaling had de vogel een gele driehoek op de anaalstreep, die zwart omrand was.

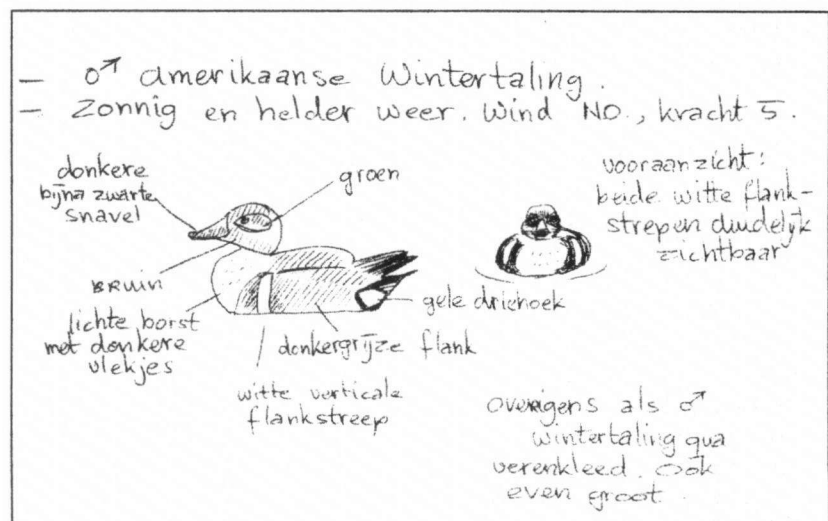
Toen ik deze kenmerken eenmaal had vastgesteld, leek mij de mogelijkheid van een rare kruising uitgesloten en concludeerde ik dat dit echt een mannetje Amerikaanse wintertaling moest zijn. Enige jaren hiervoor heb ik bij Tienhoven, zoals zovelen, ook al een mannetje Amerikaanse wintertaling kunnen bewonderen, dus nieuw was de soort voor mij niet. Echter wel nieuw voor het werkgebied van de Vogelwerkgroep

Het Gooi en Omstreken, dus feestelijke reden genoeg om de CDNA in te schakelen.

De vogel foerageerde druk tussen de andere wintertalingen, die hetzelfde deden. Daarbij viel hij een paar keer agressief uit naar andere mannetjes, die kennelijk te dichtbij kwamen. Twee dingen realiseerde ik me hierbij:

1. Hij was de enige agressieve taling. De andere mannetjes deden dit niet, niet naar deze vogel en niet naar de andere mannetjes.

2. De in de buurt zwemmende vrouwtjes liet hij ongemoeid, ook al kwamen ze erg dichtbij. Om 13.45 uur ben ik naar huis gefietst om bevriende vogelaars en de DB-vogellijn te bellen. Dezelfde middag was ik weer ter plaatse bij het observatiescherm, waar een tiental vogelaars kwam opdagen om de vogel te 'twitchen'.

De kenmerken van de Amerikaanse wintertaling

Tekening: Ronald Sinoo